

Но званично азъ тука ти посветявамъ главата ти на Немезида и душата ти на преисподнѣтъ богове, ако издадешъ порученіето и призовавамъ та да олувишъ съ десницата си моята десница и да повторишъ тѣзи ми думы.

«Тако ми Земята на които живѣемъ! тако ми стихіитѣ които съдържатъ живота и които можтъ да го проклеватъ! тако ми Плутона, който наказва сѣко престѣпленіе! тако ми Зевса Олимпійскаго, който чете въ сърцата на челоуѣцѣтъ, заклевамъ са да изпълнѣтъ посланіето, като вручѣ върно туй писмо на Салустія. Ако си настѣпнѣтъ клетвѣтъ, нека проклетіята небесны и адскы са натрупатъ сичкытъ на главата ми!»

— Стига толкось, сега та вѣрвамъ, земи прочее награжденіето си, ношѣта минува, върви тосъ часъ.

— Момиче отъ истина своенравно, страхъ ми ты зададе, но туй е естествено, и ако намѣрѣхъ Салустія ще предамъ писмото както са заклехъ, защото ако и да имамъ и азъ като челоуѣкъ недостатѣцѣтъ си, но никога не престѣпвамъ клетвѣтъ си.

И тосъ часъ Сосій остави стаята като заключи внимателно вратата изъ отвѣнъ; и като запѣхнѣ ключа на пояса си той влѣзе въ стаята си, обви са въ голѣма тога отъ главата до краката, изменихъ спокойно и невидимъ и излѣзе като затвори вратата на двора.

— Пусты вече бѣхъ улищѣтъ, и Сосій са управи къмъ къщата на Салустія. Дверникътъ му каза да остави писмото че да си отиде, защото Салустій растѣженъ за осѣжданъето на Главка не трѣбаше да са обезпокои за никоя причина.

— Съ сичко туй, рече на ума си Сосій, азъ са заклехъ да дамъ писмото на рѣцѣтъ му и тѣй трѣба да сторѣхъ.

Като познаваше отъ опытъ честныйтъ робъ че кучето са прикротява съ единъ уломѣкъ хлѣбъ, даде нѣколко монеты на дверника.

— Добрѣ, Добрѣ! рече този помeko. Влѣзъ ако щешъ, но господарѣтъ ми, да ти кажѣ прѣво, сега піе за да растуха отъ скѣрбѣта си; такѣвзи му е обычайтъ когато е отъ нѣщо смутенъ, добра вечеря и добро вино, и не са дига отъ трапезата освѣнъ чакъ когато му отегне главата отъ парытъ на сына на грома.

— Прекрасенъ, превѣсходенъ му е обычайтъ! Ето колко струва стежаніето на богатството! Ако да бѣхъ азъ Салустій желалъ быхъ да ма смущаватъ сѣкій день; но кажи една добра дума за мене на вѣщныя надзиратель, който иде къмъ мене.

Салустій въ чрезмѣрната си скѣрбь неискаше нито другаря, нито пакъ и самъ да піе, и за туй, както въ много обстоятел-